

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11'

Ἐν Ἀθῆναις, 10 Ἀπριλίου 1904

Ἔτος 26'—Ἀριθ. 16

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Οἱ μικροὶ λοιπὸν θαλασσοπόροι μας συνήντησαν μόνον τὸν Κόρτην εἰς τὴν πρύμνην, ἐνῶ δύο ναῦται ἐφύλαττον σκοποὶ εἰς τὴν πρῶρην.

Ἀπηύθυναν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὴν μόνην ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἤτις φυσικὸν νὰ κάμουν :

- Καὶ ὁ καιρὸς ; . . .
- Παράπολὺ λαμπρὸς.
- Καὶ ὁ ἄνεμος ;
- Οὔτε ὅσος γιὰ νὰ σῶσῃ τὸ κερί !

Ὁ ἥλιος ἐπρόβαλε τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν πορθμὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἄχνης τῶν θερμῶν ἀτμῶν τῆς θαλάσσης. Οἱ ἀτμοὶ αὗτοί διελύθησαν σχεδὸν ἀμέσως, καὶ ἡ θάλασσα ἔλαμψεν ὑπὸ τὰς πρώτας πρωϊνὰς ἀκτῖνας.

Κατὰ τὰς ἐπτά, ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου του, συνηντήθη μὲ τὸν κ. Πάττερσων, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ἰδικόν του. Ὁ ἕνας ἐκαλημέρισε φιλοφρονέστατα, διατυπώσας τὴν καλημέραν του μὲ εὐγενεστάτην φρασεολογίαν, ὁ ἄλλος ἀπήντησε μὲ ἀπλὴν κλίσιν τῆς κεφαλῆς.

Ὁ κ. Πάττερσων ἀνέβη εἰς τὸ κάσκαρ, ὅπου εὗρεν ὅλους τοὺς ὑποτακτικούς του.

— Λοιπὸν, νεαροὶ μου θαψνηρόροι; ἀπήγγιλε μὲ στόμφον, ὁ ἀυλακώσωμιν σήμερον διὰ τῆς θυμοειδοῦς πρώρας μας τὰ ὑγρά κέλευθα τοῦ πόντου ;

— Πολὺ φοβεῦμαι ἀπ' ἐναντίας μήπως χάσωμιν καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν, κύριε Πάττερσων! ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος Χιντβαίλ.

Καὶ ἐδεῖξε τὴν θάλασσαν, τὴν

ὁποῖαν μόλις ἐιάλυσεν ὀλίγον ἢ φουσκοθαλασσιὰ τοῦ πελάγους.

— Τότε, ὅταν ἔλθῃ τὸ βράδυ, ὦ λετοῦ ἡ ἡμέρα, ὁ ἀνυχράξω, ὡς ὁ αὐτοκράτωρ Τίτος. . .

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ὁ Ληυδοβίκος Κλωδιών· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Τίτος το ἐφώνηξε διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθόν, ἐνῶ ἡμεῖς . . . διότι δὲν θὰ καταρθώσωμιν νὰ φύγωμιν !

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, συνομιλοῦν

τε εἰς τὴν πρῶραν, διεκόπησαν ἀπὸ τὸν Κόρτην, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε καὶ εἶπε μὲ σιγὴν ἡρώδη :

— Τὸ νοῦ μας ! . . .

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Κυττάξετε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανήτε ! ἀπήντησεν ὁ Κόρτης δεικνύων μὲ τὸ δάκτυλον ἐν σημείον τῆς ἀκτῆς, τῆς ὁποίας ἐδέσποζον ὑψηλοὶ καὶ ἀπόκρημνοι βράχοι.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ εἶχε εἴκοσι ἄνδρας. Ἐπήγαιναν κ' ἤρχοντο, ἐκύτταζαν προσεκτικὰ

πότε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξοχῆς καὶ πότε πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Εἶνε οἱ ἀστυφύλακες ! εἶπεν ὁ Κόρτης.

— Ναί . . . εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

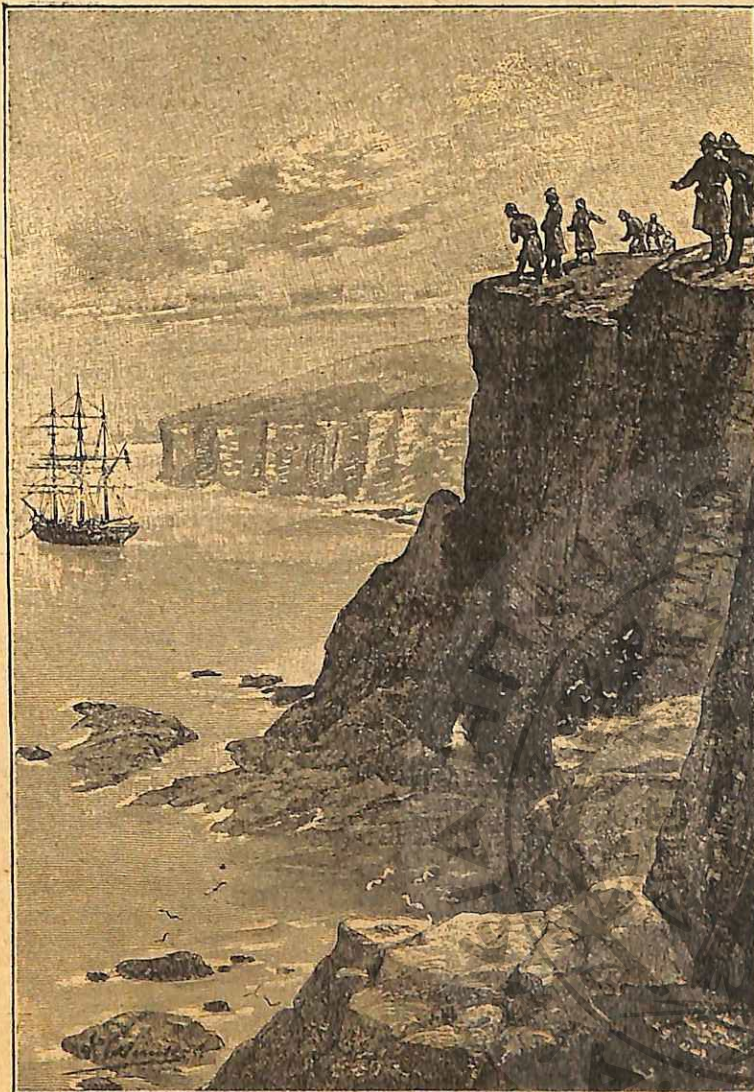
— Καὶ ξέρω τί ζητοῦν ! ἐπρόσθεσεν ὁ ναύκληρος.

— Ὅλοι οἱ ναῦται νὰ πᾶνε κάτω στὴν πλώρη, διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ κανένας νὰ μὴ φανῇ.

Οἱ ναῦται που εἶχαν μαζευθῇ ἐμπρὸς στὸ καμποῦνι, κατεβήσαν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπόστρωμα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔμειναν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ἐπῆγαν ὁμῶς κοντὰ εἰς τὸ ἀριστερὸν αἰωροθέσιον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρακολουθοῦν τὰς κινήσεις τῶν ἀστynomικῶν ὁργάνων χωρὶς νὰ φαίνωνται.

Ἦτο πραγματικῶς μία ἐνωμοτία ἀστυφυλάκων οἱ ὁποῖοι εἶ-

« Ἐκύνταζαν τὸν «Γερχόν» μ' ἐξαιρετικὴν προσοχήν. » (Σελ. 122, στ. α'.)

χαν εξέλθῃ πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν φυγάδων. Ἀφοῦ ἔκαμαν ἀδίκῃ ἐρεύνας εἰς τὸν λιμένα καὶ τὴν πόλιν, ἤρχισαν νὰ τοὺς ζητοῦν εἰς τὴν παραλίαν, ἐφάνησαν δὲ πῶς ἐκύτταζαν τὸν «Γοργόν» μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχήν.

Ἦτο ὅμως ἐντελὴς ἀπίθανοι, ὅτι τοὺς ἐπέρασε καὶ ἡ ἰδέα στὸν νοῦ των, ὅτι ἡ συμμορία τοῦ Χάρρη Μάρκελ εἶχε καταφύγει μέσα εἰς τὸ τρίστιον. Ἀλλ' ὡς τε τόσα πλοῖα ἦσαν συνηθισμένα ἐμπρὸς εἰς τὸν ὄρμον Ρόμπερτς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τα ἐπισκεφθοῦν ὅλα οἱ ἀστυφύλακες. Καὶ ὅμως, ἂν ἐπρόκειτο νὰ τα ἐπισκεφθοῦν, θὰ ἐπεσεκέπτοντο μόνον ὅσα εἶχαν ἐκπλεῦσθαι τὴν νύκτα ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Κόρκ, καὶ ἐγνωρίζαν πολὺ καλά ὅτι καὶ ὁ «Γοργός» ἦτο ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πλοῖα.

Τὶ ἐσκόπευαν λοιπὸν νὰ κάμουν; Ὁ κατέβαιναν στὴν ἀμμουδιά, θὰ ἐπιαναν καμμιὰ ψαρεῖον νὰ ἐλθοῦν μέσα;

Μὲ εὐνότητα ἀγωνίαν ἐπερίμεναν ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀφ' ἐτέρου καὶ τῶν ἐπιβατῶν τὴν προσοχὴν εἶχαν ἐλκύσει ἡ παρουσίᾳ τῆς ἐνωμοτίας τῶν ἀστυφυλάκων, τοὺς ὁποίους ἀν' ὧραιαν ἀπὸ τὰς στολάς των. Βεβίως, δὲν ἐβγήκαν οἱ ἀστυφύλακες ἀπλῶς διὰ νὰ πάρουν τὸν ἄερα των εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ. Κάτι ἐγύρευαν, καὶ κατεσκόπευαν. Ἰσως κανέν λαθρεμπόριον, καμμιὴν ὑποπτον ἀποβίβασιν, τὴν ὁποίαν ἤθελαν νὰ ἐμποδίσουν.

— Ναι... εἶνε ἀστυφύλακες, διεκήρυξεν ὁ Ἀξελ Βίκμπορν.

— Καὶ μάλιστα ὥπλισμένοι μὲ ρεβόλβερ, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, ἀφοῦ τοὺς ἐκύτταξε μὲ τὰ ναυτικά του ὄπλα.

Ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν κρημνόν, δὲν ἦτο περισσὸν ἀπὸ διακοσίας ὀρθάς. Ἐπομένως, ἂν ἀπὸ τὸ πλοῖον ἐδλεπαν λαμπρά, ὅτι ἐγίνετο εἰς τὴν ξηράν, ἀπὸ τὴν ξηράν ἔδλεπαν λαμπρά ἐπίσης ὅ, τι ἐγίνετο εἰς τὸ πλοῖον.

Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς ἡ περίστασις ἔκαμνε τόσον εὐλόγως τὸν Χάρρη Μάρκελ νὰ τρίμη. Μὲ τὸ τηλεσκόπιον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀστυφυλάκων εὐκόλῃ θὰ τοὺς ἀνεγνώριζε, — καὶ γοργίζετο νὰ εἰς τὸ ἐγίνετο ἐπείτα. Ὁ «Γοργός» δὲν ἤμποροῦσε νὰ κινήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του· ἐκτὸς τούτου, ἡ πλημμυρὶς τοῦτον πρέσυνε μάλλον πρὸς τὴν ξηράν. Νὰ φύγουν μὲ καμμιὰ βάρκα; — ὅπου καὶ ἂν ἐβγαίναν, γρήγορα θὰ τοὺς ἐπιαναν. Δι' αὐτὸ δὲν ἐτόλμησαν νὰ φανοῦν οἱ κακῆργοι, καὶ ἔμειναν κρυμμένοι ἄλλοις τὸ ὑπόστρωμα καὶ ἄλλοι κοντὰ στὰ αἰωροθέσια, προσέχοντες συγχρόνως μὴπως ἀφυντύνουν τὰς ὑπὸ πύλας των νεαρῶν ἐπιβατῶν.

Ἀληθινά, — πῶς νὰ ὑποψιασθῶν οἱ

μικροὶ θαλασσοπόροι, ὅτι εἶχαν πέσει μέσα στὰ χέρια τῶν κακούργων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουίνσταουν; . . .

Δι' αὐτὸ ὁ Τωνῆς Ρενώ, ἀστεϊζόμενος, εἶπεν ὅτι δὲν ἔκαμναν ἐρεύνας οἱ ἀστυφύλακες.

— Τοὺς ἔστειλαν τοὺς καίμένους νὰ ἰδοῦν ἂν ἐσάλπαρε ὁ «Γοργός» διὰ νὰ τηλεγραφῇσιν τὴν ἀναχώρησίν του εἰς τὰς οἰκογενείας μας...

— Κοροϊδεύεις; . . . τῷ ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Χόβαρτ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Τωνῆ.

— Ὁχι, Τζὼν, ὅχι σου λέω! Πᾶμε νὰ ἐρωτήσωμε τὸν πλοίαρχον Πάξτων.

Κατέβησαν τότε ὅλοι ἀπὸ τὸ κάσκαρο καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πρῶταν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης μὲ ἀρκετὴν ἀνυσίχιν τοὺς εἶδαν πλησιάζοντας. Νὰ τοὺς διατάξουν νὰ μείνουν στὸ κάσκαρο; — ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον; — Νὰ μὴν ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐρωτήσεις των; — ἀλλὰ μὲ ποῖαν πρόφασιν; . . .

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἔλαβε τὸν λόγον:

— Βλέπετε ἐκεῖ ἐπάνω στὸν βράχον, πλοίαρχε Πάξτων;

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ δὲν γνωρίζω τί ἦλθαν νὰ κάμουν ἐδῶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι...

— Δέν αὐτοὶ φαίνονται πῶς κυττάζουν τὸν «Γοργόν»; . . . ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀλβέρτος Λουδιν.

— Ὁχι, περισσότερον ἀπὸ τ' ἄλλα πλοῖα, ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Μά... ἀστυφύλακες δὲν εἶνε; ἡρώτησεν ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ.

— Ὑποθέτω, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Μήπως ζητοῦν τίποτε κακούργους; ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν.

— Κακούργους; διέκοψεν ὁ ναύκληρος.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν. Δέν το ἀκούσατε καὶ σεις ὅτι οἱ πειρκατοὶ τοῦ «Χαλίφαξ» κατῶρθωσαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν;

— Δέν το ἐγνωρίζαμεν, διεκήρυξεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ μὲ ὕψος ἐντελὴς φυσικὸν καὶ τελείως ἀδιάρκον.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, προχθὲς, ὅταν ἦλλαμε, ἅμα ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο, μόνον γι' αὐτὸ ἐγίνετο λόγος παντοῦ...

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀλλὰ οὔτε προχθὲς οὔτε χθὲς ἡμεῖς δὲν ἐπατήσαμε τὸ πόδι μας ἐξω, καὶ δὲν εἴμεθα ἐνήμεροι 'ς αὐτὰ τὰ νέα...

— Καὶ ὅμως, ἡρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν, ἔχετε ἀκούσῃ βέβαια ὅτι τὸ πλῆρωμα τοῦ «Χαλίφαξ» συνελήφθη καὶ μετεφέρθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν; . . .

— Πραγματικῶς. . . ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἀνῆξερο παραπάνω ἀπὸ τὸ πρέπον... Δέν ἐγνωρίζαμεν ἔμως ὅτι οὗτοι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουίνσταουν.

— Ἡ ἀπόδρασις αὐτὴ εἶνε γεγονός, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ. ἔγινε μάλιστα τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῶν αὐτοὶ οἱ κακούργοι. . .

— Καὶ νὰ καταδικασθῶν εἰς θάνατον; ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Πρέπει νὰ εὐχόμεθα νὰ εὕρῃ ἡ ἀστυνομία γρήγορα τὰ ἔχνη των. . .

— Καί, ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν, νὰ μὴ διαφύγουν πάλιν τὴν τιμωρίαν ποὺ ἀξίζουν τὰ φρικτὰ των κακούργηματα. . .

— Ἀμήν! περιωρίσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Οἱ φόβοι ὅμως ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τόσον δικαίως ἠσθάνοντο ὁ ὀρχηστὴς καὶ οἱ σύντροφοί του, δὲν ἤργησαν νὰ ἐξαλειφθοῦν. Ἀφοῦ ἐστάθμισεν ἐν περίπτῳ τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ, ἡ ἐνωμοτία ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς βαδίζουσα παρὰ τὴν ἀκτὴν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν οἱ ἀστυφύλακες, καὶ ὁ Κόρτης ἐμυρμούρισε μὲ μεγάλῃ ἀνακούφισιν:

— Ἐπὶ τέλους. . . ἀνασάναμε! . . .

— Μάλιστα! ἐπρόσθεσεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Ἀλλά, ἂν καὶ μας ἦλθαν οἱ ἀστυφύλακες, ὁ ἄνεμος ὅμως ἔμεινε στὸ διάβολο! . . . Ἄν δὲν φυχθῇ πρὶν βρῶδῃ, πρέπει νὰ φύγουμε μὲ τὸ ρυμούλκιο τὴν νύκτα. . .

— Καὶ θὰ φύγουμε, δὲν εἶν' ἔτσι, Χάρρη; . . . ἡρώτησεν ὁ Κόρτης. Οἱ βάρκες μας θὰ τραβήξουν τὸ καράβι. Οἱ ἐπιβάτες μας δὲν θ' ἀρνηθοῦν νὰ πιάσουν τὰ κουπιά γιὰ νὰ μας βοηθήσουν. . .

— Βέβαια, διέκοψεν ὁ ναύκληρος, ἅμα τὸ ρεῦμα τῆς παλιρροίας μᾶς ἀνοίξῃ τρία-τέσσαρα μίλια κατὰ τὸ πέλαιος, δὲν θάχουμε τόσο φόβο, ὅσον ἐδῶ. . .

— Καί, συνεπέρανεν ὁ Κόρτης, ἐκεῖ περὶ θὰ κάμουμε ὅτι μας μένει νὰ κάμουμε. . .

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἠκούσθη μία κραυγὴ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μας θαλασσοπόρους εἶχε φωνάξῃ. Οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτός, σκυμμένοι ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουπαστὴν, ἔδειχναν μὲ τὸ δάκτυλο κατὰ τι ποὺ ἔπλεεν εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖον.

— Πῶμα ἀνθρώπου τεθνεώτος! . . . ἀνέκραξεν ὅλος φρικτῶν ὁ Ὁράτιος Πάιτερσων.

Ἡδύνατο νὰ εἶπῃ ἀνθρώπου πνιγμένου, ὁ ὁποῖος εἶχε μάλιστα κτυπηθῇ

μὲ μαχαίρην πρὶν πέσῃ στὴν θάλασσαν, διότι τὰ ρούχα του ἦσαν ἀκόμη κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα. . .

Ἦτο τὸ πτώμα ἐκδὸς ἀπὸ τοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δολοφονηθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὸν «Γοργόν». Εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὴν ἐπιράνειαν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργούσε νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΑΓΚΑΘΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΥ

Ἔχετε βεβίως ὅλοι σας ἀκούσῃ ὅτι, ἅμα θυμῶς ὁ σκαντζόχερας, πετᾷ τ' ἀγκάθια του καὶ βγάζει τὰ μάτια ἐκείνου ποῦ θὰ τον πειράξῃ.

Μοῦ το εἶπαν μιὰ φορὰ καὶ ἐμένα, ἀλλὰ δέν το ἐπίστευσα. Ἐκαμα ἀμέσως τὸν συλλογισμόν: — Ἄν τον πειράξῃ ἐγὼ καὶ μου πετάξῃ τὰ ἀγκάθια του, τί θὰ πετάξῃ, ὅταν ἔλθῃ καὶ τον πειράξῃ κανένας ἄλλος; Συμπέρασμα: — Ὁ σκαντζόχερας δέν εἶνε τόσο κούτος ὥστε νὰ πετάξῃ τὰ ἄρματα του εἰς τὸν πρῶτον ἐχθρόν, καὶ νὰ ἀποβληθῇ μόνος του.

Δέν εἶχα ὅμως καὶ πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ὀρθότητά τοῦ συλλογισμοῦ μου. «Ποῖος ξεύρει, καμμιὰ φορὰ; — εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Ὅλα τὰ ζωντανὰ τοῦ κόσμου δέν εἶνε ἐξυπνα σὰν τὸν Ἀνανίαν. . .»

Κ' ἔτρεξα ἀμέσως ν' ἀνοίξω τὴν μεγάλην Ζωολογίαν μου.

Εἶδα λοιπὸν ἐκεῖ ὅτι «καὶ ἄκνῃαι τοῦ ἀκανθοχοίρου» πίπτουν περιοδικῶς μόναι των, εἰς δὲ τὴν θέσιν των φυτρῶναι ἄλλαι, — καὶ αὐτὸ ἐδωκεν ἀφορμὴν νὰ πιστευθῇ κοινῶς ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης των, ἅμα ἔλθῃ εἰς κίνδυνον, τὰς ἐκσφενδονίζει κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶχα δίκαιον;

Εἶδα ὅμως ἀκόμη ὅτι πραγματικῶς τοῦ χρησιμεύουν πρὸς ἐπίθεσιν καὶ ἄμυναν. Ὁ ἀκανθοχοίρος ζαρώνει τὸ δέρμα καὶ τὰς ἀνασηκῶναι σὰν καρφία, καὶ ἔτσι ὁρμᾷ μὲ τὸ πλευρὸν ἢ ὀπισθοβατῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Δηλαδή ἀντιμετωπίζει θαρραλέως τὸν ἐχθρόν του, ἀλλὰ μὲ τὰ νῶτα του πάντοτε, καὶ στρηφογυρίζει πάντοτε διὰ νὰ του παρουσιάσῃ τὴν ἀκανθωτὴν ράχιν του.

— Πολὺ καλά, θὰ μ' ἐρωτήσετε, καὶ τί χρησιμεύουν ὅλα αὐτὰ ποῦ μας εἶπες, κύριε Ἀνανίαν;

— Αὐτὰ ἴσως δὲν χρησιμεύουν τίποτε, χρησιμεύουν ὅμως τὰ μεγάλα ἀγκάθια τοῦ ἀκανθοχοίρου διὰ νὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι ὠραίους κονδυλοφόρους. Εἶχα καὶ ἐγὼ κάποτε ἕνα, ἀλλὰ μου ἔσπασε καὶ τον ἐπέταξα, — ἂν καὶ δέν εἶμαι ἀκανθοχοίρος.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

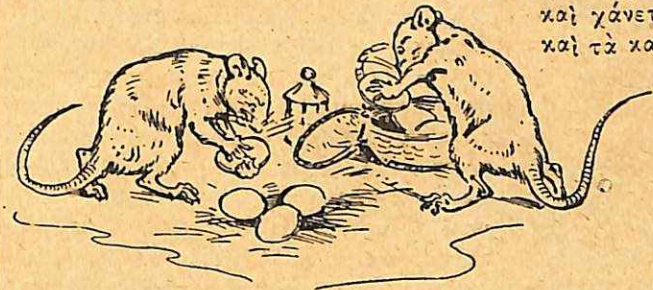
ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΟΡΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΘΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

— Βοήθησέ με, γρήγορα, νὰ τα μαζέψω, γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ καὶ μὲς προφάσῃ ἐδῶ! — ἐφώνασεν ὁ Κοκκινোসκούφης στὸν σύντροφόν του.

— Ποῖος νὰ μας προφάσῃ; ἡρώτη-

σεν ὁ Ποντίκαρος

— Ποῖος ἄλλος; ἡ κόττα!

— Ἄν κοτᾷ, ἄς ἐρθῇ. . .

— Πάλι τὰ ἴδια ἔχουμε; ἐφώνασε ὁ Κοκκινোসκούφης θυμωμένος. Ἐλα γρήγορα, μὴ σου κάνω. . .

— Ὁ μὲ λ' εἶπα τὸ κεφάλι! διέκοψεν ὁ πονηρὸς Ποντίκαρος.

Με αὐτὸ τὸ ἀστεῖον ἐξεθύμωτε ὁ Κοκκινোসκούφης, ἐνθ' ὁ Ποντίκαρος ἄφισε κάτω τὸ φανάρι του, καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ ἐπίλοιπα αὐγὰ καὶ νὰ τα βάζῃ καὶ αὐτὸς μέσα στὸ καλάθι.

— Καὶ τί ξε-

στά που εἶνε! εἶπε μὲ χαρὰν μεγάλην.

— Ἀπορῶ πῶς δέν τα ἐπάγωσαν ἀκόμα τὰ κρύα λογοπαίγνια σου!

— Μακάρι νὰ τα ἐπάγοναν! θὰ τρώγαμε τότε αὐγὰ παγωτά. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ κουβέντα ὅμως δὲν ἐμπόδισε τοὺς δύο κλεφτοαυγούλαδες νὰ γερῶσιν γρήγορα-γρήγορα τὸ καλάθι των. Ὁ Κοκκινোসκούφης το ἐσήκωσε καὶ το ἔβαλε προσεκτικὰ στὴν πλάτη του.

— Τώρα, δρόμο γιὰ τὸ σπίτι! εἶπε κατευχαριστημένος, διότι εἶχεν ἐπιτύχῃ ἡ ἐκστρατεία του.

— Πρόσεχε! τοῦ εἶπε σοβαρὰ πλέον ὁ Ποντίκαρος. Τονοῦ σου μὴν τα χτυπήσεις στὸ ταβάνι. Πρόσεχε τὴ σκάλα!

— Ἐννοία σου! μὴ σε μέλῃ! ἀπεκρίθη ὁ Κοκκινোসκούφης.

Καὶ ἐπροχώρησε καμνωμένος μέσα στὴν... καμάρα.

— Καὶ πῶς θὰ τα κάνουμε; βροστά, ὁμιλέττα ἢ μάλιστα; ἡρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Ποντίκαρος.

— Μάτις τηγανητὰ μὲ τὸ τυρί πευ κλέψαμε χθὲς τὸ βράδυ.

— Λοιπόν, τὰ μάτια σου τέσσερα, μὴν τα ρίξεις καὶ τα σπάσεις!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Κοκκινোসκούφης ἔβαλε τὸ πόδι του εἰς τὸ ἐπάνω σκαλοπάτι τῆς ἀνεμόσκαλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Φαντασθῇτε! νὰ εἰσθε φορτωμένοι μὲ αὐγὰ, καὶ ν' ἀκούσετε δίπλα σας τέτοια ἄνοστα λόγια. Σὰς πιάνουν τὰ νευρά σας, καὶ γάνετε ἀμέσως. . . καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια.

Ἔτσι τα ἔχασε καὶ ὁ Κοκκινোসκούφης. Ἡ μάλλον, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, καὶ πᾶρ' τον κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα μαζί μὲ τὸ καλάθι. Τὸ καλάθι ἀνοίξε, τὰ αὐγὰ ἐκυλίσθησαν ἐξω καὶ ἔσπασαν, καὶ ὁ Κοκκινোসκούφης ἐμέτρησε, ὅχι τὰ σπασμένα αὐγὰ, ἀλλὰ. . . μὲ τὴν πλάτη του τὸ πάτωμα.

Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα ἦτο ὅτι ἄκουσε τὸν κρότον ἢ κυρὰ-Κλωσσα, καὶ ἔτρεξε βιαστικῇ.

— Κά! κά! κά! ἐφώνασε.

Ἀλλοίμονο, καὶ νὰ τον ἐπιανε τὸν κλέφτη! Μάτι δέν θὰ του ἄφινε, νὰ μὴ τοῦ το βγάλῃ!

Δι' αὐτὸ ὁ Κοκκινোসκούφης ἐσκαρφάλωσε πάλιν στὴν ἀνεμόσκαλα, καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω.

Ὁ Ποντίκαρος τὸν ἐπερίμενε.

— Κόττα, τοῦ εἶπε, τί ἔκαμες! Ἐκαμες κλωσσόπουλα τὰ αὐγὰ!

Ἐκυψαν τότε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκύτταζαν κάτω τὸ περὶεργον θέαμα.

Ἀλλὰ τί εἶδον, θὰ σὰς το πῶ εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον, καὶ τελειόνομεν.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝ

ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΨΙΟΙ

ΠΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΕΞ

Ὁ θεὸς κοιμάται εἰς τὴν πολυθρόναν, καὶ τὰ δύο διαβολάκια, οἱ μικροὶ ἀνεψιοὶ τοῦ σοφοῦ, ζοῦνται νὰ του κάμουν ἓν ἀστεῖο.

— Σιγά-σιγά, λέγει ὁ Κωστής πρὸς τὸν Παῦλόν, ὁ ὁποῖος φέρει τοὺς σωλήνας τῆς θερμάστρας. — νὰ μὴν ξυπνήσῃ.

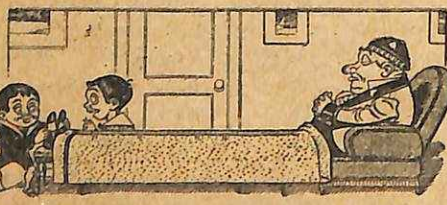
— Ἐκεῖ τὸ σκαμνάκι... καλὰ εἶνε... Τόσο μακρὸς εἶνε ἀρκετό.

— Ἔτσι! ἴσια-ἴσια!

— Τὸ σκέπασμα πρέπει νὰ φθάσῃ ἕως τὴν ἀκρῇ... Τράβα τὸ ἀκόμη... Σιγά!

— Νὰ βάλομε τώρα καὶ τὴς παντοφύλλες... ἔτσι... θὰ εἶνε σὰν ἀληθινός.

Τὰ διαβολάκια ἀκούουν ἑταφὰ τὰ βήματα τῆς θεῆας καὶ κρύβονται.

— Παναγία μου!... ἐμφωνεῖ ἡ θεῖα. Τ' εἶνε τοῦτο τὸ κακό; Ἀπο τὰς φωνὰς εὐπνεῖς ἑντρομος ὁ θεός, καὶ βλέπετε πᾶν τὴν φρίκη του, ὅταν εἶδεν... ἐκεῖνα τὰ πόδια!

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 116)

«Ὅταν συνήλθα λιγάνι, ὁ Παῦλος εἶχε στρωθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἐγγραφε, καὶ ἐγὼ ἡμπόρεσα νὰ του κυττάξω προσεκτικὰ· παρετήρησα ὅτι ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐφαίνετο κουρασμένος· παρετήρησα ἐπίσης ὅτι τὰ ρούχᾳ του, ἂν καὶ καθρὰ καὶ ἐπιμελῶς βουρτσισμένα, ἦσαν ἀρκετὰ τριμμένα, καὶ ὅτι τὰ στιβάλια του, ἂν καὶ καλὰ γυαλισμένα, εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ σκάζουσιν εἰς ἑνα-δύο μέρη.

«— Πῶς παραμελεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρὸς χάριν μου! ἐσκέφθην. Ἐπροτίμησε νὰ στερεθῇ αὐτός, νὰ μὴν κάμῃ τὰ πρᾶγματα ποῦ εἶχεν ἀνάγκην, παρὰ νὰ μου στερήσῃ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ὑπέθετε ὅτι θὰ εἶχα ἐγὼ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου στὰς Ἀθήνας. Τοῦ ἐστοίχισεν ὅχι ὀλίγα αὐτὸ τὸ ταξεῖδι! Πόσον ἔνοχος εἶμαι, διότι ἐπρόσθεσα κι' ἄλλο βάρος ἐπάνω του διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἐλεεινὴν ματαιοδοξίαν μου!

«Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν ἐκοιμήθην παρὰ ἀφοῦ ἔχουσα πάλιν δάκρυα πικρά.

«Ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι· ἐπλησίαζε ἡ φορικτὴ ἡμέρα τοῦ λογαριασμοῦ, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ ὁμιλήσω.

«Ἐνα μεσημέρι, ἐκαθίσταμε νὰ φάμε, καὶ ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγὼ εἶχα σφίξῃ τὴν καρδίᾳ μου ἀποφασισμένη νὰ τα ὁμολογήσω ὅλα, ὅταν ἡ Κονδύλῳ ἔφερε ἑνα γράμμα εἰς τὸν Παῦλον.

Τὸ ἀνοίξε, καὶ ἀμέσως ζωηρὰ σιγί-νησι; ἐξωγραφίσθη εἰς τὴν μορφὴν τοῦ ἐσκήκωσεν τὸ χέρι του καὶ το ἔφερε εἰς τὸ μέτωπόν του, σὰν νὰ του ἐπόνεσε τὸ κεφάλι του.

«— Τί εἶνε, Παῦλέ μου; ἐφώνηξα ἀμέσως.

«— Τίποτε, τίποτε, παιδί μου, εἶπε μὲ κάποιαν δυσκολίαν· τίποτε τοῦλάχιστον ποῦ νὰ σ' ἐνδιέφερε.

«Ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως κοντά του· τὸν ἐθερμοπαράκαλεσα νὰ μου εἰπῇ τί εἶχε καὶ τὸν ἐβασάνιζε ἔτσι.

«Ἐπιασε τὸ πρόσωπόν μου καὶ μὲ τὰ δύο χέρια του καὶ μ' ἐκύτταξε σοβαρὰ-σοβαρὰ μέσα στὰ μάτια.

«Θέλεις νὰ σου μιλήσω σὰν νὰ ἦσουν μεγάλη; μοῦ εἶπε· μίθε λοιπὸν διὰ αὐτὸ τὸ γράμμα μ' ἔβαλε εἰς μεγάλην στενοχωρίαν. Ἐγὼ νὰ πλῆρωσιν ἑνα συναλλάγμα τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα· ἐλόγισα ὅτι θὰ εἰσέπραττα ἑνα ποσὸν ποῦ ἔκαμνε νὰ λάβω αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ὁ ἀνθρωπὸς ποῦ μοῦ το ὀφείλει μοῦ γράφει ὅτι δὲν εὐκολύνεται καθόλου νὰ μ' ἐξοφλήσῃ, — αὐτὸ εἶνε. Αὐτὴ ἡ εἰδησις μ' ἔκαμνε στὴν ἀρχὴν πολὺ νὰ στενοχωρηθῶ· θὰ κυττάξω ὅμως τί εἰμφορεῖ νὰ γίνῃ...»

«Ῥῆγος μ' ἐπιασε ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, καί, μολις ἤυρα καιρόν,

ἔτρεξα νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Τί νὰ κάμω; Πῶς νὰ το εἰπῶ τοῦ Παύλου, εἰς τὴν κατάστασίν ποῦ τὸν ἔδλεπα; Κεραινὸς θὰ τοῦ ἤρχετο μ' ἐκεῖνον τὸν λογαριασμό! Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸν εἰδοποιήσω... Καὶ δὲν εὑρίσκα τὸ θάρρος.

«Ἐξ ἡμέρας, ἐπτά ἡμέρας ἐπέρασαν, καὶ ἐγὼ μιλιῶ! Ἐπειτα ἤλθεν ἡ παραμονὴ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ λογαριασμός θὰ ἔφθανε. Μὲ εἶχε πιάσῃ πυρετὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν. Ἀπεφάσισα ὅμως νὰ εἰπῶ ὅ,τι εἶχα νὰ εἰπῶ.

«Ὁ Παῦλος, ὅπως πάντοτε, ἔλειψε ἔξω ὅλο τὸ ἀπόγευμα· ἦτον ἀργά, καὶ ἔβρεχε ὅταν ἤκουσα τὸ βήματά του. Ἐβούτηξα τὸ προσωπὸ μου εἰς τὴν λεκάνην μου, διώρθωσα λίγο τὰ μαλλιά μου καὶ κατέβηκα.

«Ὁ Παῦλος εἶχε καθίσῃ κοντὰ στὸ τζάκι, καὶ ἐκύτταζε τὴ φωτιά μὲ ὕψος πολὺ σκεπτικόν.

«— Ἐλα, λοιπὸν, ἀδελφούλα μου! ἔχω ἑνα γράμμα γιὰ σένα, μοῦ εἶπε μὲ τὸν φιλόστοργον τόνον του, ἐνῶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν ὄψιν του τὸ σύννεφο τῆς στενοχωρίας του.

«— ὦ! Παῦλέ μου! ἐφώνηξα ἐγὼ, καὶ ὠρμησα καὶ ἔπεσα καὶ ἐμαζεύθηκα μέσα στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ κρυφθῶ, ἄρισέ με νὰ σοῦ τα πῶ ὅλα. Δέν σου ζητῶ νὰ με συγχωρήσῃς· θέλω μόνον νὰ σου ἐξομολογηθῶ...

«— Νὰ μοῦ τα πῆς ὅλα! νὰ μοῦ ἐξομολογηθῇς! ἐπανέλαβεν ὁ Παῦλος. Τί λοιπὸν, ἀδελφούλα μου;

«Τότε, μὲ ἄφρονον δάκρυα καὶ μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὰ κλάμματα, τοῦ διηγήθην ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κιτρίνου φορέματος καὶ τῆς ματαιοδοξίας μου, τοῦ εἶπα τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου καὶ τὴν λύπην μου.

«Ὅταν ἐτελείωσα, ὁ Παῦλος ἐκύτταζε ἀκόμα στὴ φωτιά, ἐνῶ ἐγὼ μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια, μὲ τὴν καρδίᾳ μου γεμάτῃ ἀπὸ λύπην καὶ μετάνοιαν, ἐπερίμενα ν' ἀκούσω τὴν ἀπόφασίν του. Ἐκεῖνος ἐσιώπησε...

«— Σοῦ φέρνω ἑνα γρόμμο ποῦ ἤλθε μὲ τὸ ταχυδρομεῖον γιὰ σένα, μοῦ εἶπε καὶ μοῦ το ἐνεχείρισε.

«Ἐτρεμα ὅλη, ὅταν το ἐπῆρα καὶ ἐνῶ το ἐκρατοῦσα στὸ χέρι μου χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ σπάσω τὰς σφραγίδας του, (ἐξέσπερε, τότε δὲν εἶχον φακέλλους καὶ ἐσφράγιζαν τὰ γράμματα μὲ βουλοκέρι... τὸ γράμμα ἐκεῖνο μάλιστα εἶχε πέντε σφραγίδας), — ὁ Παῦλος μοῦ εἶπε:

«— Γιατί λοιπὸν δέν το ἀνοίγεις;

«Τὸ ἀνοίξε, καὶ ἔπεσε ἀπὸ μέσα ἑνα χρωματιστὸ χαρτί. Ἐσκυφα νὰ το σηκώσω· ἦτον ἑνα πεντακοσάρικο τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς...

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«Ἀπὸ τὸ χαμόγελό του ἐκατάλαβα ὅτι ἐγνώριζε τί μοῦ ἔγραφαν.

«Τὸ γράμμα ἦτον ἀπὸ τὴν Σύρον καὶ ἔλεγε:

«Φιλιτάτη μου Ἄννα, ἀκούω πολλοὺς νεπαίνους διὰ σὲ ἀπὸ ἑσους σε γνωρίζουν, καὶ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι εἶσαι κατὰ κορίτσι καὶ φιλόστοργος ἀδελφή. Ὁ ἀδελφός σου εἶνε κατενθουσιασμένος, καὶ ἐσο μετὰ τὴν γένεσιν καλὴ νοικοκυρά, οἰκονόμος, μετρίδωρον, διότι δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὰ μάταια ἐξέσδα. Σοῦ ἐσωκλείω λοιπὸν ἑνα μικρὸν πῶδρον, καὶ σου στέλνω τὴν εὐχὴν μου.

» Ἡ νοννά σου...»

«Ἐπεσα πάλιν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παύλου.

«— ὦ! καλὴ μου ἀδελφούλα, μοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ἐνῶ μ' ἐσφιγγε μὲ τρυφεράν ἀγάπην ἐπάνω στὸ στήθος του, σοῦ φθάνει αὐτὴ ἡ τιμωρία;

«Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ κιτρίνου φορέματος.»

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ»

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

Ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸ μικρὸ καφενεδάκι τῆς Καστέλλας τοῦ Πειραιῶς, — ὅπου τὸ καλοκαίρι «βίδονται καὶ παγωτά», — ἦτο καθισμένος στὴν λιανάδα καὶ ἐρροφούσε τὸν ναργιλὲ του ὁ μπάρμπα-Μανώλης, ὁ συνταξιούχος ναυτικός, μὲ τὰ μεγάλα ἄσπρα γένια.

Μὲ τὸ νὰ πίνῃ ὅμως τὸν ναργιλὲ του, δὲν σημαίνει ὅτι ἄφινε εἰς τὴν ἀρχίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τὰ χέρια του. Ἐδῖνε τὸ τελευταῖον χέρι εἰς ἑνα μικρὸ καραβάκι ποῦ εἶχε φτιάσῃ καὶ ἀρματώσῃ ἐκεῖνες τὰς ἡμέρας. Τὸ καραβάκι, — τὸ ἐννοήσατε, ὑποθέτω, — δὲν ἦτο μακρύτερο ἀπὸ μιά πηχὴν, καὶ ἦτο προσωρισμένο νὰ χαρισθῇ εἰς κάποιον παιδάκι.

Ὁ μπάρμπα Μανώλης ἔβαζε γύρω γύρω εἰς τὸ καραβάκι ἄσπρα καὶ μαῦρα τετραγωνάκια, — τὰς μ. π. ο. υ. κ. ἀ. ο. ρ. τ. ε. δηλαδὴ.

— Νὰ το! ἐτελείωσε! ἐμουρμούρισε, ἐνῶ το ἐσῆκωνε ψηλὰ καὶ το ἐκαμάρονε. Ἐλπίζω πῶς θὰ μείνῃ εὐχαριστήμενο τὸ καλὸ μου τὸ ἀγόρι...

— ὦ! τί εὐμορφὸ καράβι! ἐφώνηξε τότε ἑνα ἀγοράκι μὲ τὰ ναυτικά, ποῦ εἶχε πλησιάσῃ σιγά-σιγά κοντὰ στὸ γέρο.

— Βλέπεις; γιὰ σένα το ἐσκάρωσα! εἶπε ὁ μπάρμπα-Μανώλης, εὐχαριστήμενος διότι ἄρεσε τὸ ἔργον του εἰς τὸν μικρὸν φίλον του.

— Καί... θὰ τρέχῃ τὸ καράβι γρήγορα στὸ νερό; τὸν ἠρώτησε τὸ ἀγοράκι.

— Βέβαια! ἀπήντησε σοβαρὰ σοβαρὰ ὁ μπάρμπα-Μανώλης. Ἄν κοτᾷ, ἂς μὴν τρέχῃ!... Εἶνε ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο σὰν τὴν «Ὠραία Σαρδέλλα» — τὸ ὠραιότερο καραβάκι, μπάρκο-μπέστια δηλαδὴ, ποῦ εἶδα στὴ ζωὴ μου ν' ἀρμενίζῃ στὰ γαλανά νερά.

— Καί... ἐναύησε καρμὶν φορὰ ἡ «Ὠραία Σαρδέλλα»; ἠρώτησε τὸ ἀγοράκι, ποῦ ἐτρελλαίνετο ν' ἀκούῃ ναυτικὰς ἱστορίας μὲ ναυάγια.

— Μιὰ φορὰ μόνον; ἀπήντησεν ὁ γέρο θάλασσινός. Ἐκανε σὰν λυσσαμένη, ἄμα ἔδλεπε ξέρα... ἔτρεχε νὰ πύσῃ ἐπάνω της, καὶ νὰ πλαγιόσῃ μὲ τὴν

«Μὰς ἔβαλαν νὰ καθίσουμε πλάτη μὲ πλάτη.» (Σελ. 126, στήλ. 6'.)

μπάντα. Καί, ξέρεις, παιδί μου, εἶνε ἑνα σωρὸ ξέρες μὲ κοράλια, κόκκινα καὶ παραλά, στὸν Ὠκεανό. Καρμὶν εἰκοσαρὶ φορὲς τὴν ἐξεκαθήσαμε! ἀλλὰ ἦτον ἀποφασισμένη νὰ ναυαγήσῃ ἡ κατεργάρα, καὶ γι' αὐτὸ ἐπῆγε ἐπὶ τέλους καὶ ἐγίνε κομμάτια στὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας.

— Στὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας! εἶπε τὸ ἀγοράκι σκασμένο στὰ γέλια. Ἡ Γεωγραφία δέν τα ἔχει αὐτὰ τὰ νησιά, καλέ!

— Διότι εἶνε μικρὴ ἡ Γεωγραφία σου, καὶ αὐτὸς ποῦ τὴν ἔγραψε δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται. Ἐρώτα καὶ ἐμένα, ποῦ πῆγα, καὶ ἐναύησα μάλιστα σ' ἐκεῖνα τὰ νησιά! Ὁ χάρτης ποῦ εἶνε σχεδιασμένος ἀπὸ τὸ ναυαρχεῖον τῆς Ἀγγλίας, τὰ λέγει μάλιστα νησιά τῆς Τσαϊ-Κού-Λάιτας, ἐγὼ ὅμως τα λέγω συντομώτερη νησιά τῆς Τσοκολάτας, γιὰ νὰ μὴ χάσομερῶ... Ὁ καιρὸς εἶνε χρηματικός, λέγουν οἱ Ἀγγλοὶ, παιδί μου...

«Ἀλλὰ δέν εἶν' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὸ ζήτημα εἶνε: πῶς ἐκάμαμε ὁ ἀρχιμάγεραι, — τὸν λέγαμε ἀρχιμάγεραι, ἂν

καὶ δὲν εἶχε εἰς τὸς διαταγὰς του οὔτε μισὸν παραμάγερα, — καὶ ὁ ὑποναύκληρος, δηλαδὴ ἐγὼ, καὶ ἐγλυτώσαμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων!... Διάβασε σαράντα φορὲς τὸν «Ροβινσῶνά» σου καὶ ἄλλες τόσες φορὲς τὸν «Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχόν» σου — καὶ ἂν το εὕρης, νὰ μὴ μὲ πῆς μπάρμπα-Μανώλη.

— Ἐλα λοιπὸν, μπάρμπα-Μανώλη, πῆς μου αὐτὴ τὴν ἱστορία!

— Θὰ σοῦ τὴν πῶ· ἔχεις ὅμως καὶ ῥὸ νὰ μ' ἀκούσῃς; Εἶνε μεγάλη ἱστορία, καὶ δέν μ' ἀρέσει νὰ τὴν κόψω στὴ μέση, πρὶν ἀνοίξω τὰ πανιά μου...

— Ἐμπορῶ, Μπαρμπα-Μανώλη, νὰ

μείνω ἐδῶ μιά ὥρα ἢ μαρμὰ μού το εἶπε. — Κάθουσε λοιπὸν στὴν καρέκλα, ἀνοίξε τὸ στόμα σου νὰ φᾶς ἑνα Συριανὸ λουκουμάκι, ἀνοίξε καὶ τ' αὐτιά σου ν' ἀκούσῃς καλὰ τὴν ἱστορία μου.

«Ὅπως λοιπὸν σου ἔλεγα, — ἐξηκολούθησεν ὁ γέρο-ναυτικός, ἀφοῦ ἔβηξε διὰ νὰ καθίρῃ τὴν φωνὴν του καὶ ἐτράβηξε μιὰ ρουφηξιά ἀπὸ τὸν ναργιλὲ του, — ἡ «Ὠραία Σαρδέλλα» ἐσοφίσθη καὶ νὰ πάγῃ καὶ νὰ ναυαγήσῃ εἰς τὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας, ποῦ εἶνε στὴν Ὠκεανίαν. Ἐγὼ ἐταξείδευα τότε πρῶτη φορὰ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἦμουν ὅμως πρῶτης τάξεως θαλασσινός. Ἐπειδὴ μάλιστα ὁ Ὁλλανδέζος καπετάνιος τῆς «Ὠραίας Σαρδέλλας» εἶχε ξυρισμένο τὸ μουστάκι του σὰν ναύαρχος, ἐξύρισα καὶ ἐγὼ τὸ δικό μου, καὶ ἄφισα μόνον τὰ γένεια, — σὰν ὑποναύαρχος... Τί ὑποναύκληρος, τί ὑποναύαρχος! εἶπα ἀπομέσα μου, καὶ οἱ δύο ἔχουν ἴππον...»

— Χά! χά! χά! διέκοψεν ὁ μικρὸς ἀκροατής. Δέν εἶνε ἴππος, εἶνε ὑπὸ

αυτό που είπες, μπάρμπα - Μανώλη!

— Έκείνον τον καιρό ή Γραμματική μας αλλιώως τα έλεγε, παιδί μου... Όπως δὴποτε, να μὴ διακόπτης σὲ παρακαλῶ, γιατί θὰ χάσω τὸν μ. π. ο. υ. σου λ. α. τί;... Βουλὴ το κάμας ἐδῶ;

«Λοιπὸν, ὅταν τὸ ὀλλανδέζικο καράβι μας, ἡ «Ὠραία Σαρδέλλα», ἔπεσε καὶ ἄνοιξε ἐπάνω στὴν ξέρα μὲ τὰ κοράλλια, κ' ἐπῆγε στὸ φ. ο. υ. ν. το, ἐγὼ εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου:

«— Μανώλη, τὸ καλλίτερό που ἔχεις νὰ κάμης, εἶνε νὰ μείνης ἐπάνω στὸ νερὸ χωρὶς νὰ βουλιάξεις.

«Εἶπα μάλιστα καὶ στὸν μάγερα:

«— Ἀρχιμάγερά μου, οὔτε σὺ οὔτ' ἐγὼ ἤμαςτε καπετανέοι σ' αὐτὸ τὸ καράβι, δόξα νά'χῃ ὁ Θεός! Ὁ καπετάνιος, ἂν θέλῃ μπορεῖ νὰ βουλιάξῃ μαζί μὲ τὸ καράβι του, γιὰ νὰ μὴν το χάσῃ, ἀφοῦ εἶνε δικό του. Ἐμεῖς ὅμως, ἀφοῦ δὲν εἶνε δικό μας, δὲν θὰ χάσουμε τίποτε, ἂν το ἀξιώσω ἐδῶ καὶ βγοῦμε ἔξω στὴ στεργιά.

«Ὁ ἀρχιμάγερας, — ἐλθμονόνησα νὰ σοῦ το πῶ, — ἦτον ἕνας ἀρακάκας, μαῦρος σὰν τὴ μαύρη σταφίδα' γι' αὐτό μας ἔκαμε διαρκῶς πουτίγκες μὲ πολ- λές μαῦρες σταφίδες. Μοῦ εἶπε τότε:

«— Πολὺ σωστά!

«Ἐπῆραμε λοιπὸν δρόμο, κ' ἐκόλυ- μπούσαμε σὰν δύο πετρίψακα στὸν ἀφρὸ τῆς θαλάσσης, ἡ, ἂν θέλῃς, σὰν δύο χελῶνες' διότι πρέπει νὰ ξεύρης ὅτι αἱ χελῶνες, ποῦ πᾶνε ἀργὰ-ἀργά... σὰν χελῶνες στὴν ξηρά, κολυμποῦν πολὺ γρήγορα στὴ θάλασσα. Ἐπρεπε ὅμως νὰ κάμωμε ὅχι λίγὸ δρόμο μὲ τὸ κολύ- μπι' σαράντα μίλια τοῦλάχιστον.

«Ἐξάφνα, ἀκούω τὸν Ἀσπροχιονά- το, — Ἀσπροχιονάτος, φυσικά, ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀράπη μάγερα, — ποῦ ἐφυ- σοῦσε σὰν φῶκια κ' ἐκατάπινε νερό, σὰν νὰ ἦταν ρῶμι. Τοῦ φωνάζω:

«— Πέσε ἀνάσκελα, ἀρχιμάγερά μου, καὶ σε τραβῶ ρυμούλκιο ἐγὼ.

«Ἐκαμε ὅτι του εἶπα' ἐγύρισε ἀνά- σκελα' τὸν ἔπιασα τότε ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ πανταλονιῦ του καὶ τὸν ἔσυ- ρα μὲ τὴν εὐκολία, μὲ ὅσην ἔσερναν οἱ Τρῶες τὸν Δούρειον Ἴππὸ...»

— Ἴππον! δέικοψε πάλιν ὁ ἀίροα- τῆς τοῦ μπάρμπα- Μανώλη.

— Μά... παιδί μου, τί με διακόπτε- ῖς ἀδικα; Λέγω ἱ π. ο. ν, μὴ λές ὑπό, — λέγω ἱ π. ο. β, μὴ λές ἱ π. ο. ν! Πέταγμα θέλει ἡ Γραμματικὴ σου, ἀλήθεια!

Καὶ ἐξηκολούθησε:

«Ὅταν ἐγὼ ἐκουράσθηκα, ἔκαμε ὁ Ἀσπροχιονάτος τὸ ἄλογο κ' ἐγὼ τὸ ἀ- μαξάκι, κ' ἐπῆγαινα σὰν ἄσπη γολέτ- τα πού τὴν ρυμούλκῃ μαῦρο βαποράκι. Ἐτοί λοιπὸν, σέρνοντας ὁ ἀρχιμάγερας, σερνάμενος ὁ ὑποναύκληρος, καὶ ἀνάπο- दा ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐφθάσαμε εἰς τὰ νη- σιά τῆς Τσοκολάτας.

«Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σου περιγράψω ἐκεῖνα τὰ περίφημα νησιά' ὅτι, ἀξίζει τὸν κόπον ἀπὸ αὐτά, θὰ το ἀκούσης παρακάτω μαζί μὲ τὰ φοβερά συμβάντα τῆς ἱστορίας μου...»

Ἐδῶ ὁ μπάρμπα-Μανώλης ἐσταμά- τησε λίγὸ διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοὴν του καὶ νὰ ξεροβήξῃ μὲ σπουδαῖον ὕψος.

«Ἐφθάσαμε στὴν ἀκρογιαλιά λιγάνι μουσκαυμένοι, ἀλλὰ μὲ ὅλα μας τὰ μέ- λη σῶα καὶ ἀκέραια, ὡς καὶ μὲ ὅλα μας τὰ ἀγαθὰ, — δηλαδὴ τὰ ρούχ' ας.

«Ἐμείναμε κατ' ἀρχάς στὸ περιγιά- λι, διὰ νὰ κάμωμε τὰς παρατηρήσεις μας καὶ νὰ δοῦμε τί καιρὸς ἦταν, τί ἄ- νεμος φυσοῦσε, ἀπὸ ποῦ ἐβγαίνει ὁ ἥλιος.

καὶ νὰ κάμωμε ἀπὸ μὴ προσεσχὴ διὰ τὴν ψυχὴν τῶν συντρόφων μᾶς που ἐ- πνίγησαν, ὡς ποῦ νὰ στεγνώσουν λίγὸ τὰ ρούχ' ας' καὶ τότε ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐξερευνησάμεν σὰν περιγητὰι τὸ νησί.

«Δὲν εἴχαμε καταρτίσῃ καλὰ-καλὰ τὸ σχέδιόν μας, ὅταν κατὶ συνέθῃ κ' ἐστειλε κατὰ διαδόλου ὅλα τὰ σχέδια.

Αὐτὸ τὸ κατὶ ἦτον μὴ συμμορία ἀπὸ ἀγριανθρώπους, ποῦ ἦσαν ντυμένοι μὲ φτερά, κ' ἐφοροῦσαν κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἐπάνω στὰ κεφάλια των. Μᾶς ἔβαλαν στὴ μέση μὲ κατὶ ἀγριοφωνᾶρες, καὶ μὲ τὰ ἄγρια καὶ φοβερά ἄρματα που ἐ- κρατοῦσαν. Ἐμεῖς δὲν ἐπυροβολήσαμεν οὔτε μὲ τὰ τουφέκια μας, οὔτε μὲ τὰ πιστόλια μας, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λό- γον ὅτι δὲν εἴχαμε οὔτε πιστόλια οὔτε τουφέκια.

«Μᾶς ἔβαλαν πρῶτα - πρῶτα διὰ τῆς βίρας νὰ καθήσωμε πλάτῃ μὲ πλάτῃ. Ἐπειτα μᾶς ἔδωσαν μαζί, μὲ κατὶ σχοινία ἀπὸ χορτάρια, καὶ μας ἔκα- μαν ἕνα δεμάτι καὶ τοὺς δύο, καὶ μας ἐκουδάλησαν ἔτσι, κ' ἐχοροπηδοῦσαν κ' ἐτραγουδοῦσαν στὸ δρόμον ἕνα πολὺ ἄνο- στο τραγοῦδι. Ἦτανε, λέει, τὸ στρατιω- τικὸν ἐμβατήριόν των...»

«— Ἀρχιμάγερα, λέγω στὸν Ἀ- σπροχιονάτον ἱσπανικά, γιὰ νὰ μὴ με κα- ταλάβουν οἱ ἀγριάνθρωποι, μᾶς πᾶνε στὸ χωριὸ τους.

«— Ἐτοί φαίνεται, τραυλίζει ἀμερι- κάνικα ὁ μάγερας, καὶ τὰ δόντια του ἐχτυποῦσαν τοῦ κακομῆρῃ ἀπὸ τὸν φό- βο του. Ἀνθρωποφάγοι βέβαια... θὰ μας κάνουν μ' α. μ.

«— Ὅχι, ὄχι! λέγω αὐστριακὰ ἐγὼ' μὴ φοβάσαι. Δὲν τους βλέπεις πῶς χορο- πηδοῦνε; Εἶνε χορτάτοι. Νηστικὸ ἀρ- κοῦδι δὲν χορεύει.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 117.)

— Ὅσο γιὰ μένα, ἐξηκολούθησε, δὲν γνωρίζω, — ὄχι, οὔτε κἂν ὅσο μιὰ σταλαγματιά τῆς δροσούλας, τί εἶνε αὐτὸ τὸ κακὸ πρᾶγμα ποῦ με κατηγορεῖς!

Ἀλλὰ ὁ πατέρας ἐνομήθη ὅτι αὐτὴ κατὶ εἶχε κρύψῃ, ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἐμ- βαίνει, καὶ τὰ θεράμ' ας λόγια δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσαν. Ἦθελ' ας νὰ διαλύσῃ τὰς ἀμφιβολίας του, μὴ καὶ καλὴ.

— Γιατί λοιπὸν εἰσαι πάντα μόνη σου εἰς τὸ δωμάτιόν σου αὐτὲς τὲς ἡμέρες; Καὶ τί εἶν' αὐτό που ἔχεις κρυμμένο στὸ μανίκι σου; . . . Δεῖξέ μου τὸ ἀμέσως!

Τότε ἡ κόρη, ἂν καὶ δὲν ἐβαστοῦσεν ἡ καρδιά της νὰ φανερώσῃ τί λατρεῖαν εἶχε πρὸς τὴν μνήμην τῆς μητέρας της, εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τα εἰπῇ ὅλα εἰς τὸν πατέρα της, διὰ νὰ φανῇ ἡ ἀθωότης της. Ἐβγαλε λοιπὸν ἀπὸ τὸ φαρδομάνι- κό της τὸν καθρέφτη, καὶ τὸν ἔβαλεν ἐμπρὸς του.

— Νά, εἶπε, τί με εἶδες νὰ κυττάζω.

— Μπᾶ! εἶπεν ἐκεῖνος μὲ μεγάλῃ ἀπορίαν αὐτὸ εἶνε ὁ καθρέπτης που ἐ- φερὰ δῶρον στὴν μητέρα σου, ὅταν ἐπῆ- γα εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια! Λοιπὸν, ἐσύ τὸν ἐρύλαγες τό- σον καιρὸ; Τώρα, γιατί ἐξοδεύεις τόσες ὥρες καθιστὴ ἐμπρὸς σ' αὐτὸν τὸ κα- θρέφτη;

Τότε τοῦ εἶπε τὰ τελευτήα λόγια τῆς μάννας της, καὶ πῶς αὐτὴ εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ βλέπῃ τὴν κόρην της, ὅμα ἡ κόρη ἐκύτταζε στὸν καθρέφτη. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ πατέρας δὲν ἐνόησε τίποτε.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ἠρώτησε. Δὲν κα- ταλαβαίνω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ βλέπῃς τὴν ψυχὴ τῆς πεθαμένης μητέρας σου ὅταν κυττάζεις μέσα στὸν καθρέφτη.

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε, εἶπεν ἡ κόρη' ἂν δὲν πιστεύῃς αὐτὸ ποῦ σου λέγω, κύτταξε καὶ μόνος σου!

Καὶ ἔβαλε τὸν καθρέφτη ἐμπρὸς της. Μέσα ἐκεῖ, τὴν ἐκύτταζε γλυκὰ ἀπὸ τὸν μετὰλλινον δίσκον, τὸ ἰδικόν της πρό- σωπο. Ἐδεῖξε τότε μὲ σοβαρότητα τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ προσώπου της ἡ κόρη.

— Ἀμφιβάλλεις ἀκόμη; ἠρώτησε τὸν πατέρα της.

Ἐκύτπησε αὐτὸς τὰ δύο του χέρια. Εἶχε καταλάβῃ ἐπὶ τέλους.

— Τί ἀνέτης ποῦ ἦμουν, νὰ μὴν το ἐννοήσω. Τὸ πρόσωπό σου μοιάζει μὲ τὸ πρόσωπο τῆς μάννας σου ὅπως δύο φέτες πεπονίου, — κ' ἔτσι ἔβλεπες, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὴν ἀντανάκλα- σιν τοῦ ἰδικοῦ σου προσώπου, κ' ἐνόμι- ζες ὅτι εἶχες ἐμπρὸς σου τὴν μητέρα σου.

Εἶσαι πραγματικῶς καλὴ κόρη. Αὐτό που ἔκαμες δείχνει πόσον βαθυά την ἀ- γαποῦσες, καὶ πόσον ἀθώα εἶνε ἡ καρ- διά σου. Ἐπειδὴ ἐξοῦσες διαρκῶς μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πεθονένης μητέρας σου, ἴης ὁμοίους εἰς τὸν χαρακτήρα. Τί γνωστικά που ἔκαμες, ὅταν σου εἶπε νὰ κυττάζεις στὸν καθρέφτη της. Σὲ θαυ- μάζω καὶ σε ἐκτιμῶ, κόρη μου, καὶ ἐν- τρέπομαι ὅσο συλλογίζομαι ὅτι γιὰ μὴ σιγμῇ ἐπίστεψα τὸ παραμῦθι τῆς μη- τριῶς σου καὶ σε κατηγορήσα ἀδικα. Σὲ παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσεις.

Καὶ τὸν ἐπῆραν τὰ δάκρυα. Ἐσυλ- λογιθῇ πόσον ὑπέφερε στὴ μοναξιά του τὸ καίμειν τὸ κορίτσι, μὲ τὴν κακομη- ταχίαν τῆς μητρίδας του. Ἡ πρᾶ- τῆς καὶ ἡ ὑπομονὴ τῆς κέρης του μέσα στὰ βάσανά της τὸν ἔκαμαν νὰ τὴν πα- ρεῶλῃ μὲ τὸν λωτόν που βγάξει καὶ μεγαλύνει τὰ πανεύμορφα ἄνθη του μέ- σα στοὺς βούρλους καὶ τὲς λάσπες τῶν ἐλῶν καὶ τῶν τεμάτων, — ταιριαστὸ ἐμ- βλημα τῆς καρδιάς που διατηρεῖται ἀ- μέλυντος μέσα στὸν διεφθαρμένον κόσμον.

Ἡ μητριά, ἀνυπόμονος νὰ ἰδῇ τί θὰ συμβῇ, ἐστέκετο ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ἡ περιέργει- ας τὴν ἔκαμε νὰ τραβήξῃ σ' ἡ-συχά- τὴν πόρτα, καὶ τὰ εἶδεν ὅλα. Τὴν στί- γμην αὐτὴν ἔδωσε μὴ κ' ἐμβῆκε στὸ δωμάτιον, ἔπεσε ἐπάνω στὴν ψάθα, ἀ- πλώσε τὰ χέρια της ἐμπρὸς στὴν προ- γονή της, κ' ἐσκυψε τὸ κεφάλι.

— Ἐντροπίσθηκα! ἐντροπίσθηκα!

ἐζῶναξε μὲ γοεράν φωνήν. Δὲν ἐγνώρι- ζα πόσον φιλόδοργο κορίτσι ἦσουν. Ὅχι διότι ἐφταιξες ἐσύ, ἀλλὰ μὲ τὴν ζηλόφονην καρδίαν τῆς μητρίδας ἐγὼ σ' ἐχθροεύομαι. Ἐπειδὴ σ' ἐμισοῦσα, ἐνό- μιζα φυσικὸν ὅτι καὶ σὺ θὰ μου ἀνταπέ- δίδες τὸ μῖσος, καὶ δι' αὐτό, ἐπειδὴ σ' ἔ- βλεπα ν' ἀποσύρῃς τόσον συχνὰ εἰς τὸ δωμάτιόν σου, σὲ ἀκολούθησα καί, ὅταν σε εἶδα νὰ κυττάζεις τὴν τὴν ὥραν τὸν καθρέφτη, ἔκαμα τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶ- χες ἐννοήσῃ τὴν ἐχθρά μου καὶ μου ἐ- κάμνες μάγια διὰ νὰ με θανατώσῃς. Ὅσον ζῶ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἀδικίαν ποῦ σου ἔκαμα, κ' ἔκαμα καὶ τὸν πατέρα σου νὰ σε ὑποψιασθῇ. Ἀπὸ σήμερα θὰ πετάξω μακριὰ τὴν παλὴν καὶ διαστρεμμένην καρδίαν μου, καὶ στή θέα τῆς θὰ βάλω καινούργια, καθαρή καὶ γεμάτη ἀπὸ μετάνειαν. Θὰ σε θεωρῶ ὡς παιδί που ἐγέννησας ἐγὼ. Θὰ σε ἀγα- πῶ καὶ θὰ σε λατρεύω μ' ὅλην τὴν καρ- διά μου καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐπανερ- θῶσω ὅλα τὰ βάσανα ποῦ ὑπέφερες ἐξ αἰτίας μου. Γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ, πέ- ταξε στὸ νερὸ ὅτι, σινεδῆ προτιήτερα, καὶ δῶσέ μου, σὲ ἱκετεύω, λιγάνι ἀπὸ τὴν ἀγάπην που εἶχες ἕως τώρα γιὰ τὴ μάννα που ἔχασες!

Ἐτοί ἐτραπεῖν ἡ κακὴ μητριά κ'

ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸ κορίτσι πε- τοῦσιν εἶχε ἀδικήσῃ.

Καὶ τόσον καλὴ καρδιά εἶχεν ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, ὥστε πρόθυμα ἐσυγχώρησε τὴν μητριά της, καὶ ποτὲ δὲν της ἐκρά- τησεν κακίαν διὰ τὰ περασμένα. Ὁ πα- τέρας εἶδεν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γυ- ναικὸς τοῦ ὅτι εἰλικρινῶς εἶχε μετανόη- σῃ, καὶ ἡὐχαριστήθη ὅταν εἶδε ὅτι ἐκεῖ- νη ἡ τρομακτικὴ περιζήγησις ἐχάθη κ' ἐλησμονήθη καὶ ἀπὸ τὰς δύο.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἔζησαν καὶ οἱ τρεῖς μαζί εὐτυχισμένοι, ὥπως τὰ ψά- ρια στὸ γιᾶλο. Κομμία σύγχυσιν δὲν ἐσχετίνιασε τὸ σπῆτι, καὶ τὸ κορίτσι ἐ- μεγάλωνε μὲ τὴν τρυφεράν ἀγάπην καὶ τὴν φιλοσοργίαν τῆς μητρίδας του. Ἡ καλὴ σὺν καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἀντη- μείφθησαν ἐπὶ τέλους.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΟΥ ἔστειλαν ἀκόμη πασχαλινὰς κάρτες καὶ ταχυδρομικὰ δελτία ὡραιότατα καὶ οἱ ἔξῃ: Ἀντώνιος Ἐμ. Παπαδόπουλος, Ζαπ- πῆς (μὲ τὸ κόκκινον αὐτὸ «ποῦ δὲν σπάει», ἀλλὰ . . . σιχίζεται!) Ζίνα, Χειμωιάτικος Ἡλῖος, Δωρὶς Παρθένος, Προσφιλῆς Ἀνά- μνησις, Ἐλένη Κανκᾶ, Ἐνὰν. Γ. Κοιτογού- ρη, Νεαρὸς Ἡθοποιὸς (τὸν ὅποιον εὐχαριστοῦν ἐπίσης ὁ κ. Φαίδων καὶ ὁ Ἀ. Ανίας.) Ἰωάν- ης Β. Φλόρης, Ἰδιότροπος Νεῦρις, Πα- ρασκευὴ Γ. Τσουβλιζή, Πρίγκιψ τοῦ Μα- ρμαῖ, Δόφος τοῦ Γάτου, Χαρομένην Καρ- δούλα καὶ Ὀδησίτη. Τούς εὐχαριστῶ ὁ- λους θερμῶς καὶ τοὺς ἀντεῦχομαι ἐκ ψυχῆς.

Δὲν εἰσέβρω ἂν ἐπέχουν τύπον πασχαλινῆς κάρτας καὶ μερικὰ ξερά φύλλα, καρφωμένα εἰς χαρτάκια, τὰ ὅποια ἔστειλε κάποιος, ἐν δὲ ἐμὲ, ἐν δὲ τὸν Ἀνάνιαν καὶ ἐν δὲ τὴν Πίσσαν. Τί νόημα ἔχουν καὶ διατὶ ἐστάλησαν ἀνωγύμως: Ἄ, ἐξέχασα' μὴν ἦσαν πρωταπριλί; Διότι εἴχαμεν, βλέπετε, καὶ τὴν πρω-απριλίαν. Οἱ περισσότεροι φίτοις, διὰ νὰ με γελᾶσουν, μοῦ ἔγρα- ψαν ψευτικά παρὰ πονα περὶ πολλῶν καὶ διαφό- ρων, καὶ μοῦ ἐξέφρασαν αἰσθημάτων δυσχερεσιᾶς καί. . . μίσους! Ὁ Φοῖβος, ὁ Ναρκισσος, ὁ Ἀδωνις, ὁ Μειφιστοφελῆς, ὁ Ἀραμῆς, ἡ Ἀλκυονίς κ. τ. λ., αὐτὸ τὸ παγινίδι μοῦ ἐ- παῖξαν. Εὐτυχῶς ἀπὸ τὰς πρώτας γραμμάς ἐννοοῦσα περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἔλεγα «Καὶ τοῦ χρόνου!» — Ἐκεῖνος ὅμως ἐν Βόλῳ φίλων νὰ με γελᾶσῃ. εἶνε ὁ Ἀπόστολος τοῦ Νέστορος [5Ε]. Μὲ τὴν τήνην ἦσαν γραμμένα τὰ ψευ- τοπαράποντά του, ὥστε πρὸς σιγμῇ τὰ ἐπιστε- να. Καὶ ἂν ὁ Ἀνάνιος, δὲν μοῦ ἐδεῖχεν, ἦταν με εἶδε λυπημένην, τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπι- στολῆς, ποῖς ξεύρει ἂν δὲν θὰ τα ἐπίστενα ἕως τώρα.

Νὰ εἶνε ἄρα γε πρωταπριλί καὶ μία θλιβε- Ͼ, θλιβερωτάτη εἰδησις, τὴν ὅποιαν ἐφιλοτι- μήθησαν νὰ μοῦ μεταδώσουν μερικὸι ἀπὸ τοὺς ἐν Βόλῳ φίλους μου; Δὲν εἰσέβρω ὅλοι οἱ ἀνθρω- ποι εἰμῆθα θνητοί, καὶ πιθανὸν ἡ εἰδησις — τὸ ἀπεύχομαι, — νὰ μὴν εἶνε ψεύτικη. Ἀν ὅμως συνώσαν μερικὸι τῶν ἐν Βόλῳ φίλων μου διὰ νὰ με κάμουν νὰ πιστεύω τοιαύτην εἰδησιν, τοὺς πληροφοροῦ ὅτι δὲν ἦτο ἐπιτυχ- μένη ἡ πρωταπριλί μου!

Συχνὰ μοῦ ἔρχονται ἐπιστολαὶ μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημον, τὰς ὅποιας, διὰ νὰ παραλάβω, πρέπει νὰ πληρώσω πρόσθεν τῆς. Ἀλλ' ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ μόνον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ πληρῶν τὸ εἰσπρακτέον γραμματόσημον, διότι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ δὲν εἶνε οὔτε μία οὔτε δύο. Ἀς εἶνε λοιπὸν προ- σκετικαὶ εἰς τὸ ἐξῆς οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ συγίξουν καλὰ τὰς ἐπιστολάς των, πρὶν νὰ τὰς ρίψουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ νὰ βάσουν τὸ γραμματόσημον ἀκριβῶς, ποῦ χρειάζεται, — διότι διαφορετικὰ δὲν τὰς λαμβάνω.

Εἶμαι τῇ ιδέᾳ — μοῦ γράφει σήμερον φί- λος μου ἐκ τοῦ Ἑβραϊτικοῦ, ἡ Ἀδρα τῆς Ἀ- σκατίας, — ὅτι ἡ Διάπλασις πρέπει νὰ ποιεῖ τὸν τὸμον ἀπαραίτητον πάσης σχολικῆς Βιβλιοθήκης καὶ νὰ ναναινώσῃ αὐτὴν πᾶς ἐλληνοπαίς. Ὅθεν θὰ συνίστων εἰς πάντας τοὺς δημοδιδασκάλους τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ περισσότερον τοῦ ἔξωτε- ρικοῦ, ἕκαστος τούτων νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς μα- θητάς του ὅπως συνεισέρῃ ἕκαστος ἀπὸ μίαν δεκάραν εἰρησίου, καὶ μὲ τὸ ἀποτελούμενον οὗ- τω ποσὸν νὰ ἐγγράψῃ τὴν Σχολὴν του εἰς τὴν Διάπλιν. Ταύτην νὰ δανείξῃ εἰς τοὺς μαθητάς, τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἔχουν ἴδιον φύλλον, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ δέη τὰ φύλλα εἰς τόμον καὶ νὰ τα θέτῃ εἰς τὴν τιμητικωτέραν θέσιν τῆς σχολικῆς βιβλιοθήκης. — Τί κρίμα ποῦ ἡ Ἀδρα τῆς Ἀσκατίας δὲν ἦτο μέλος τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου, διὰ νὰ κάμῃ ἐκεῖ αὐτὴν τὴν πρότασιν! Τότε, ἐκεῖνο που κάμουν σήμερον μερικὸι διδασκαλοὶ, θὰ το ἔκαμαν πολ- λὺ περισσότεροι.

Μοῦ ἤρρεσε πολὺ ἕνα διηγηματάκι, τὸ ὅποιον ἐνεπνεύσθη ὁ φίλος μου Πολὺκος Ἀσπὴρ [ΕΕ] τὴν ἐσπέραν τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς. Ποτὲ ὅμως δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ αὐτοῦ νὰ δυσχερετῇ, ἐπειδὴ ἐβράδυνα νὰ παντῆσῃ εἰς δύο προηγou- μένας ἐπιστολάς του! Ἀπὸ τόσον μικρὰ πράγ- ματα — ἀπὸ ἐλλείψεως, δηλαδὴ ὀρελιόμενας εἰς ἀπλὴν σύμπτωσης. — ἔξαπτῇ τὴν ἀγάπην του; Δὲν το πιστεύω. . .

Πρέπει νὰ εἰσεύρη, Νανοικᾶ, ὅτι πρὸ πολ- λοῦ ὁ πόλεμος ἔχει καταταχθῇ μετὰ τῶν ἀναγκαίων κακῶν. . . Ἐννοῦν καὶ συμμερί- ζομαι διην σου τὴν φρίκην δι' αὐτόν, ἀλλ' ἀφοῦ εἶνε ἀκόμη ἀναγκαῖος. . . Πολλοὶ ὄνει- ρενοῦνται μίαν μέλλουσαν ἐποχὴν. πολὺ μακρι- νὴν δυστυχῶς, κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ πόλεμος θὰ καταργηθῇ ὡς περιττός καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ ζοῦν ἐν εἰρήνῃ. Νὰ! ὅλλ' ἕως τότε; . . .

Ἦδὲ γίνεται, Κόρη τοῦ Αἰθέρος [ΕΕ], νὰ μὴ σου ἀπῆλθῃ εἰς τόσον ἐνδιαφέρονσαν ἐπι- στολήν; Μήπως δὲν τὴν ἔλαβα; Ὁ Ἀνάνιος σ' εὐχαριστεῖ δι' ἡ γράφεις καὶ σε πληροφο- ρεῖ ὅτι τοῦ ἀνεπέθη ἡ σύνταξις τῆς 16ης Κυ- ριακῆς. Διὰ τὸ Σῆμα εἰμφορεῖ νὰ στείλῃς τὰ χρήματα εἰς διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῇ, εἰτε ἐντὶς ἐπιστολῆς συστημένης (3 δραχμαὶ χαρτίνας καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον.)

Ἡ Ἀδρὴ τῶν Ἐλπίδων [ΕΕΕ], μὲ τὰ κόκκινα περικαλύμματα τῶν φυλλαδίων μου κατασκευάζει ὡραία τριαντάφυλλα καὶ στολίζει μὲ αὐτὰ τὸ δωμάτιόν της. «Εἶνε δὲρα τῆς Δι- απλάσεως» λέγει ὑπερήφανη εἰς πᾶς φίλῃς της; ἡ Διάπλασις μοῦ στέλλει τὴν ὕλην κ' ἐγὼ τὰ κατασκευάζω, ἀλλὰ μοῦ στέλλει ὅμως καὶ ἄλλα τριαντάφυλλα, ἄλλα, ἀθάνατα καὶ μυρωδάτα, μὲ τὰ ὅποια στολίζω τὴν ψυχὴν μου! Τί ὡραία!

Ἐγχερίνοῦσα τὰ ψευδώνυμά των, δέ- χομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμο

